# Skandinaviens Stjerne.

## Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.


## Bemærkninger af Præsident Young

Eftermiddagen den 29de Marts 1868.

(Fra „Deseret News.")

Jeg er glad, fordi jeg atter har Leilighed til at møde sammen med de Hellige, og fordi jeg igjen har Anledning baade til selv at tale og til at lytte til Andres Prædiken, og jeg glæder mig i Sandhed ved dette Liv, der er meget skjønt og behageligt, og hvilket netop svarer til Hensigten, hvorfor det blev bestemt — en Tilstand, hvori vi kunne berede os for en bedre Tilværelse og et bedre Liv. Vi ere nu i en Prøvestand for at vi kunne have Leilighed til at vise om enten vi ere værdige eller uværdige for det tilkommende Liv. Vi have Aarsag til at være taknemmelige mod Herren, fordi han har forundt os det Privilegium at kunne annamme Sandheden og til at leve overeensstemmende med den for at fremme vort eget Vel — fordi vi have det Privilegium at kunne voxe i Kundskab, Viisdom og Forstand samt i Alt, hvad der henhører baade til dette og det tilkommende Liv. Jeg tænker ofte paa, at vi ere sløve Elever, seendrægtige til at fatte Tingene, som de ere, seendrægtige til at troe og langsomme til at gjøre det, som er ret. Vi handle ofte uden Viisdom og tale uden at overveie det, vi sige, og foraarsage os derved selv Sorg og Græmmelse. Men vi ere satte her i dette Liv for at lære; vi ere i en stor Skole, og saafremt vi ere flittige, nidkjære og udholdende i vore Studier, have vi Haab om engang at komme i en Tilværelse, i hvilken vi kunne modtage Mere, end vi kunne annamme i denne vor Prøvestand — i en Tilværelse, i hvilken vi kunne tilegne os Ophøielsens og Fremadskridningens Principer hurtigere, end vi kunne det her. Lader os derfor bruge Viisdom i dette Liv.

De Sidste-Dages Hellige, som boe her i disse Dale, have forladt Alt for at kunne samles med deres Brødre og Sø-

stre i den udtrykkelige Hensigt at forberede sig for Menneskens Søns Komme. Naar vi overveie dette og tillige betænke, hvorledes vi anvende vor Tid — den dyrebare Tid, der er os forundt i dette Liv — bringer det mig til at studse. Mænd og Qvinder lide Skibbrud paa Troen for ganske smaa Ubetydeligheders Skyld; de tabe Evangeliets Aand og forstaae ikke længere Hensigten, hvorfor de have forladt deres Hjem og Venner. Vi længes Alle efter at opnaae Lyksalighed; vi nære Haab om samme, — vi troe, at vi leve for den, og den er vort Formaal her i Livet. Men leve vi ogsaa saaledes, at vi kunne nyde den Lyksalighed, som vi saa meget længes efter? Der gives kun een Maade, hvorpaa de Sidste-Dages Hellige kunne blive lykkelige, og er simpelthen ved at leve efter deres Religion, eller med andre Ord at troe Jesu Christi Evangelium i alle dets Dele og adlyde samme af egen fri Villie, hvilket vil bringe os den sande Frihed. Hvis vi, som et Samfund betragtet, adlyde Guds Love og iagttage Saliggjørelsens Ordinancer, kunne vi haabe at opnaae den Lyksalighed, vi saa inderlig længes efter, men hvis vi forsømme dette, kunne vi ikke nyde de Velsignelser eller opnaae den rene og himmelske Glæde, som følger med Evangeliet. At bekjende sig at være en Hellig og dog ikke nyde Evangeliets Aand, er Noget, der smerter til Hjertets Inderste, og er det Værste, som kan vederfares noget Menneske. De Sidste-Dages Hellige see sig for, at de ikke bedrage sig selv og tage en saadan Retning, som vil bringe dem Sorg istedetfor Fred og Glæde. De maae ikke smigre sig med, at de ville opnaae Salighed i Guds Rige, saalænge de forsømme at opfylde deres Pligter. Medmindre vi leve efter vor hellige Religion og hellige os ved at holde Guds Bud, smigre vi os forgjæves med den Tanke, at vi skulle blive Redskaber i Guds Haand til at berede Veien for Menneskens Søns Komme, for Zions Forløsning ifølge Propheternes Ord, for Jordens Forløsning, Israels Børns Indsamling til deres Forfædres Lande, Indførelsen af Hedningernes Fylde og en almindelig Fredsregjering paa Jorden. Dette er en alvorlig Sag i mine Øine og skulde betragtes som saadan af alle de Hellige.

Det er sandt, vi ere svage og ufuldkomne og let tilbøielige til at afvige fra Retfærdighedens Sti, men ikke destomindre er det vor Pligt at bringe hele vort Væsen til at underkaste sig Christi Lov. Dersom vi saaledes ville undertvinge vor kjødelige Natur og hellige os for Herren vor Gud, kunne vi begynde at glæde os ved det herlige Haab at blive samlet med den helliggjorte Skare og beredte for Menneskens Søns Komme, naar Ankriget skal lyde: „See, Brudgommen kommer, gaaer ham imode." Skulde vi nu bedrage os selv og blive iblandt de daarlige Jomfruer, som ikke have Olie i deres Lamper, og naar den Tid kommer, at Avnerne skulle stilles fra Hveden, skulle vi da være iblandt denne eller hine? Enhver af os fremsætte det Spørgsmaal for sig selv: „Hører jeg til Hveden eller til Avnerne?" Beviset for — om vi høre til Avnerne eller Hveden — sees i vort Levnet, saaledes som der er skrevet: „Hver den, der gjør min Faders Villie, som er i Himmelen, er min Broder, Søster og Moder." Endvidere: „Ikke Enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indgaae i Himmeriges Rige, men den, der gjør min Faders Villie, som er i Himmelen." Beviset herfor er, at vi holde Guds Bud, iagttage Ordinancerne, bevare Jesu Christi Kirkes Anordninger uforkrænkede og udføre Alt, hvad der udkræves af os som for Herren, idet vi hellige os for ham, og: „Derved skulle Alle kjende, at I ere

mine Disciple, om I have indbyrdes Kjærlighed." Ved at tage en saadan Retning behøver ingen sand Christi Efterfølger at være ladt uden Vidnesbyrd, thi „om Nogen vil gjøre hans Villie, som mig udsendte, skal han kjende, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." Jeg er overbeviist om, at Ingen, der lever efter Guds Bud, kan være ladt uden Aandens Vidnesbyrd om, at han er født af Gud, men de derimod, som ikke leve ret for ham, kunne ikke have en saadan fast Forvisning, thi Herren er i saa Fald ikke pligtig til at opfylde sine Forjættelser, men hvis de leve saaledes, som han fordrer, vil han opfylde dem indtil Punkt og Prikke. Han er bunden ved sine Ord til sine Børn, at han vilde sende dem Forjættelsens den Hellig-Aand, som skulde vise dem det Tilkommende.

Naar jeg taler til de Hellige, mener jeg ogsaa mig selv. I Forening med mine Brødre og Søstre bekjender jeg mig til at være en Hellig, og saavel mit offentlige som private Liv viser, enten jeg er det eller ikke. Dette er imidlertid ikke Alt, men den Aand, som jeg er i Besiddelse af, og hvilken bærer Vidnesbyrd saavel hos de Hellige som hos mig, om vi virkelig ere det, vi udgive os for at være, er et nyt Beviis i saa Henseende. Hvis vi trofast opfylde de Pagter, som vi have gjort med Gud og med hverandre indbyrdes, have vi en fast Forsikkring om, at vi ikke mere skulle vandre i Mørket, men i Livets Lys — i det Lys, som udstraaler fra vor himmelske Faders Aasyn. Da kunne vi bære Vidnesbyrd om, at vi ere fødte af Gud og om, at Jesus er Guds Søn og Faderens Eenbaarne, fuld af Naade og Sandhed. Da kunne vi styrke vore Brødre og altid være rede til at forkynde Sandheden for vore Medmennesker og kalde paa dem til at omvende sig fra deres Synder, til at søge at blive frelste i Guds Rige og til at slutte Fred med Gud, førend det bliver for silde.

Mange gode Hellige, som have meget af Herrens Aand, have af Naturen en saa liden Selvtillid, at de undertiden ere i Uvished om de enten ere sande Hellige eller ikke; Saadanne tvivle ofte, naar de ikke behøve det. Saalænge de vandre i Ydmyghed for Gud, holde hans Bud, iagtage de hellige Ordinancer og ere villige til at opoffre og gjøre Alt for Christi Skyld og for at fremme hans Riges Interesser, behøve de ikke at nære Tvivl, thi Aanden vil bære Vidnesbyrd for dem, om enten de ere af Gud eller ikke. Der gives Nogle, der altid ere frygtsomme, tvivlraadige og vankelmodige, medens de paa samme Tid gjøre Alt, hvad der staaer i deres Magt for at befordre Retfærdighed. Alligevel nære de nu og da Tvivl, om de i Virkeligheden gjøre det Bedste, de muligviis kunne, og saaledes ere i Uvished, uagtet deres egen Erfaring og Aandens Vidnesbyrd hos dem.

Da vi nu deeltage i Sindbillederne paa vor Frelsers Legeme og Blod, vil jeg henlede de Helliges Opmærksomhed paa denne hellige Ordinance og bede dem at lægge Mærke til deres egne Følelser angaaende samme — som et Vidnesbyrd med Hensyn til deres Tro og Forvisning. Føle I Glæde ved at deeltage i vor Frelsers hellige Nadvere? Ville I samles her den ene Sabbath efter den anden i den udtrykkelige Hensigt at deeltage i Nydelsen af det brudte Brød og den hellige Kalk — som et Vidnesbyrd for Gud vor Fader om, at vi have annammet hans Søns Evangelium, glæde os i hans Ord og i at holde hans Bud og Befalinger, idet vi saaledes bevidne for vor himmelske Fader og hans Søn Jesum Christum, at vi ere Jesu Disciple? Ville I, som boe i de længst bortliggende Dele af Staden, forlade Eders Hjem for at bære dette

Vidnesbyrd og besøge Forsamlingerne for at iagttage denne Ordinance. Massen iblandt dette Folk vilde gjerne gjøre dette Sabbat efter Sabbat, Maaned efter Maaned og Aar efter Aar, hvis det ganske stod til dem selv, uden nogensomhelst Anmodning af Biskopperne eller Lærerne, medens nogle Faa derimod vilde ansee det for beleiligt at gaae i Forsamlingerne, og det netop fordi de ikke have Aandens Vidnesbyrd hos sig. Endvidere, finde vi Glæde i at paakalde vor himmelske Fader i Jesu Navn? Troe vi virkelig, at han vil høre vore Bønner og at vi ville blive velsignede, fordi vi henvende os til ham i dette Navn? Forlade vi os paa ham, og kjende vi i mindste Maade hans sande Væsen og Egenskaber? Have vi nogen Kundskab om ham? Lader os besvare disse Spørgsmaal for os selv i vore egne Hjerter, paadet vi forvisse os om, at vi virkelig fryde os i at bøie os for ham for at bede ham om det, vi ere i Trang for, og om vi søge at have hans Aand til at lede og bevare os fra al Fare, saa at vi ikke skulde komme ind paa forbudne Stier og bort fra den rette Vei, men bestandig blive holdte paa den trange Sti, som fører til det evige Liv. Glæde vi os ved at gjøre Godt mod vore Medmennesker og ved at drage langt bort fra vore Hjem for at prædike Evangeliet for en fordærvet Verden? Dette er ikke alene anvendeligt paa Israels Ældste, men ogsaa paa deres Sønner samt Mødre og Døttre. Ere de glade ved at skilles fra deres Mænd og Fædre, for at disse kunne gaae ud iblandt Jordens Nationer for at kalde dem til Omvendelse fra deres Synder? Er det dem en Glæde under Huusfaderens Fraværelse at udføre hans Pligter og bære Omsorg for det, som han har forladt? Er det de Ældste en Glæde at drage om iblandt Nationerne fra Sted til Sted uden Pung og Taske, udsatte for de Ugudeliges Haan og Foragt, Bespottelser og Fornærmelser?

Jeg vil dog her sige, at jeg er bleven behandlet med Forekommenhed, naar jeg har reist om iblandt Fremmede for at prædike Evangeliet. Jeg veed ikke, at jeg nogensinde forlangte et Maaltid Mad, uden jeg fik det. Jeg har imidlertid seet saa Meget, at jeg forstaaer de Ugudeliges Anskuelser og Følelser med Hensyn til Israels Ældste. De ønske dem i Sandhed ikke noget Godt.

Hvis I kunne besvare disse Spørgsmaal bekræftende, er det et Beviis for Eder paa, at I glæde Eder i det, der hører Gud til og i Herrens Zion, saaledes som det er blevet oprettet i de sidste Dage. Den indre Stemme vil hos enhver trofast Hellig svare med et Ja, jeg fryder mig ved alt dette, og dette er netop et Vidnedbyrd om, at de ere af Gud. Glæde vi os i at føde de Fattige og klæde de Nøgne? Ja, vi gjøre. Jeg glæder mig over og er taknemmelig for at kunne betragte Tingene som de ere, og jeg kan med Sandhed sige, at jeg har gjort Mere, ja sandsynligviis hundrede Gange Mere for mine Fjender, end de have gjort for mig, idet jeg stedse har søgt at gjøre dem alt det Gode, jeg har kunnet. Er nogensinde nogen Religionsprædikant, som har reist her igjennem dette Territorium, blevet negtet at prædike i vore Forsamlingslokaler? Nei. Bliver Nogen, som kommer ind til en Sidste-Dages Hellig og beder om Mad, nogensinde viist bort uden at hans Bøn bliver opfyldt? Det gjør Intet til Sagen enten det er en Christen, Hedning eller Jøde, kan han blive Natten over og vil blive pleiet paa det Bedste, Familien formaaer, og han kan gaae bort igjen med Fred. Kunne Israels Ældste sige det Samme om Verden? Nei, visselig ikke.

Enten det geraader mig til nogen

Ære eller ikke, saa har jeg dog stedse havt det Held med mig, at naarsomhelst jeg har bedet nogen af mine Bekjendte om at vise mig en eller anden Tjeneste, er mit Ønske altid blevet opfyldt. Jeg veed, at mange Ældste have for Skik at sige: „Jeg er Mormonældste; ville I lade mig blive Natten over hos Eder?" Og de Fremmede have strax viist ham bort. Jeg pleiede aldrig at fortælle, at jeg var „Mormonældste," førend jeg havde saaet, hvad jeg ønskede. Jeg er paa denne Maade kommen til at blive i mangt et Huus og har faaet Leilighed til at fremsætte vor Religions Grundsætninger, og de, som jeg talte med, have udraabt: „Dersom dette er Mormonisme, skal De faae et Hjem i mit Huus, saalænge De opholder Dem her i Nærheden;" men hvis jeg derimod strax havde sagt, at jeg var „Mormonældste," vilde de maaske have negtet mig deres Gjæstfrihed. Jeg kan sige, at jeg er bleven temmelig godt behandlet af Verden, og jeg har Intet at bebreide mine Medmennesker i saa Henseende. Jeg er undertiden bleven udskjældt af Præster, men ved saadanne Leiligheder har jeg stedse været rede til at forsvare Sandhedens og Retfærdighedens Sag og til at prædike Evangeliet for Alle. De Ældste have mødt mere Venlighed iblandt dem, som ikke have bekymret sig om nogen Religion, end iblandt de saakaldte Christne.

Tusinder iblandt de Ældste, som nu boe her i disse Dale, er villige til, naarsomhelst de kaldes paa, at forlade deres Familier og Hjem for at gaae ud og prædike Evangeliet i hele Verden, samt til at blive udskjældte, udkastede og udsatte for Fattigdom og Mangel for Evangeliets Skyld. Er ikke dette et Vidnesbyrd om, at I ere ret for Gud? Jo, det er. I ere villige til at føde og klæde den Trængende og til at bidrage af Eders knappe Midler til at hjemsamle de fattige Hellige fra de gamle Lande, og det er for mig et Under, hvad de Hellige have gjort nu i nogle Maaneders Tid. Omtrent den 5te Februar sidstleden erfarede vi, at der blot kunde tilveiebringes otte a ni tusinde Dollars til at sende til Europa til de Fattiges Indsamling. Ældsterne Hiram B. Clawson og Wm. C. Staines begave sig paa Veien herfra og til New York den 17de i samme Maaned. Ved sidst afholdte Conference havde jeg den Tro, at Herren vilde velsigne vore Bestræbelser. Da vi skulde sende de Midler, vi havde, kunde vi sende 25,000 Dollars med Brødrene. Denne Sum kom ind i smaa Beløb, og det er et Under, hvorledes den kom ind. Vi have øvet Tro i dette Anliggende, og nu kunne vi endnu sende 25,000 Dollars, og dog have vi ikke afhændet en eneste Bushel Hvede eller et hundrede Bushler Meel og ikke et eneste Dyr af det, som er kommet ind, og der kommer fremdeles Midler ind og det flere og flere, og det vil vedblive saaledes, indtil Emigrationen er over. Dette er et Vidnesbyrd for de Hellige om, at de ere ret for de høie Himle med Hensyn til dette Anliggende, at de Ældste gjøre ret i at gaae ud og prædike Evangeliet, at deres Hustruer, Mødre og Døttre gjøre ret i at sørge for, at ikke deres Eiendom og Midler blive bortødslede, medens deres naturlige Formyndere ere fraværende. De ere ret, hvis de glæde sig i at samles for at deeltage i Nydelsen af Sakramentet og i at bøie sig for Herren for at paakalde hans hellige Navn. De gjøre ret i at føde de Fattige og betale deres Tienede.

Jeg vil sige til de Sidste-Dages Hellige, at saafremt I ville føde den Fattige med et villigt Hjerte og gavmild Haand, ville aldrig hverken I eller Eders Børn nogensinde komme til at mangle Brød. De Hellige gjøre ret i at udøve alt dette;

de gjøre ret i at oprette qvindelige Understøttelsesforeninger, saa at Enkens og den Faderløses Hjerte kan blive glædet formedelst de Velsignelser, som i et saa rigt Maal bliver udgydt over dem. Og for saavidt vi have annammet Evangeliets Fylde med oprigtige Hjerter og vi fremdeles vedblive at adlyde Herrens Villie, har han svoret, at han vil frelse os. Vi have det Privilegium altid at have hans Aands Vidnesbyrd med Hensyn til vore Gjerninger, paadet vi bestandig kunde vide, enten vi ere paa Pligtens Sti eller ikke.

Dette er Evangeliet; dette er Saliggjørelsens Plan; dette er Guds Rige; dette er det Zion, som er blevet talt og skrevet om af alle de hellige Propheter lige siden Verdens Begyndelse. Dette er det Zion, som Herren har forjættet at oprette. Vi gjøre ret, naar vi bede for vor Næste, for vore Brødre og Venner samt for vore Fjender; vi gjøre ret, naar vi bestræbe os for at blive af eet Hjerte og eet Sind. Vi ere ret for Herren, naar vi ydmyge os for ham og ere ligesaa rede til at tilgive som at bede om Tilgivelse. Vi gjøre ret i at sørge for vore Børns Underviisning, men medens vi bestræbe os for, at de skulle lære Alt, hvad man i Almindelighed henregner til en god Opdragelse, maae vi ogsaa sørge for, at de lære at beflitte sig paa og at deres Legemskræfter udvikles; vi maae lære dem at tage Vare paa sig selv, at plante og bygge samt at forskjønnne deres Hjem og Omgivelser.

De Hellige i disse Dale ere et modigt og kraftigt Folk. De have stærke Knokler, Sener og Muskler. Naar disse Fortrin ikke anvendes til at befordre og vedligeholde de forskjellige Industrigrene, idet Vedkommende søger at gjøre Godt mod sig selv og sine Medmennesker, spildes de til ingen Nytte. Dette minder mig om, hvad jeg sagde til de Hellige i Provo. Det syntes, som om de troede, at det vilde blive en sand Fordeel for Staden, at de kunde yde det Pengebeløb, der ventedes derfra. Jeg sagde dem, at vi ikke havde Andet at meddele dem, end Kundskab om hvorledes de ret skulde bruge deres Evner og anvende deres Tid. Dette er den største Rigdom, vi have, at forstaae ret, hvorledes vi paa den fordeelagtigste Maade kunne anvende hver Time til vore Familiers og Medmenneskers Bedste. Dette er ret og roesværdigt og fordres af ham, hvem vi siges at tjene, samt er den eneste Maade, paa hvilken vi i Sandhed kunne udføre vor Mission her paa Jorden. Vi skulde ikke alene søge at tilegne os de Kundskaber, som velopdragne Mennesker i Almindelighed ere i Besiddelse af, men vi skulde gaae endnu videre, idet vi skulde lære at leve saaledes, at vi kunde samle Oplysning baade fra Himmelen og Jorden, indtil vor Tro og Viden komme til at omfatte al den Kundskab, der er anvendelig og gavnlig i vor nuværende Tilstand, og som tilsidst vil lede os til evigt Liv.

I Vise af denne Verden, I, som foregive, at I kunne lede store Nationers Skjæbne, I Konger, Keisere og Regenter, hvo af Eder kunde tage et stort Antal Mennesker, der vare ligesaa fattige og ligesaa blottede for Kundskab angaaende denne Verdens Anliggender, som de Sidste-Dages Hellige vare, dengang de levede adspredte iblandt Nationerne, og samle dem tilsammen, organisere dem baade i politisk og religiøs Henseende og vise dem, hvorledes de skulde blive ligesaa sunde, velhavende og forstandige som dette Folk? Statsmænd og Regenter kunne ødelægge og ruinere, men hvo iblandt dem kunne opbygge, berige og frelse en Nation? Der findes ikke Nogen iblandt dem, som kan gjøre det. De have aldrig viist nogen

Prøve paa deres Dygtighed i saa Henseende, men vel til at regjere og herske. Jeg sagde de Hellige i Provo, at jeg vilde lære dem, hvorledes de kunde blive rige, nemlig ved aldrig at forspilde nogen Tid og ved paa en fornuftig Maade at bruge alle de Evner og Kræfter, som Gud har givet dem til at gjøre Godt.

Jeg har aldrig revset, og jeg ønsker, at jeg aldrig mere skulde faae Leilighed dertil og at Israel aldrig mere maatte gjøre noget Urigtigt. Det er det Gode, jeg ønsker at tale om, at fremme og opmuntre. Jeg fryder mig over at see Zions Beboere voxe i gode Gjerninger, i Tro og Trofasthed og lader Synden gaae forbi Eder, medens I gaae frem med Kraft og Iver for at tjene Gud. Hvis vi vilde lytte til Raad, skulle vi blive de bedste Mennesker i hele Verden; vi vilde blive ligesom et Blus, der tændes paa et høit Sted, som ikke kan skjules, eller et Lys, der sættes paa en Stage. Vi erklære for alle Jordens Beboere her fra vort Bjerghjem, at vi ere Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, ikke et af hans Kirkesamfund, men hans Kirke, og vi have Livets og Saliggjørelsens Evangelium at tilbyde enhver oprigtig Sjæl i hele Verden. Hvo ellers har det? Findes det i de forskjellige Troessamfund i Christenheden? Nei, det gjør ikke. Vi have Herren den Almægtiges levende Orakler til at lede os Dag efter Dag. Derfor skulde vi ogsaa vise et følgeværdigt Exempel i alle vore Handlinger. Vi kunne udføre et stort Arbeide for de Gode og de Fattige, — vi kunne gjerne hengive alt vort Gods for at ernære dem, og vore Legemer til at brændes for Guds Sag, saa vilde det dog ikke gavne os, og vi vilde komme til at mangle Olie i vore Lamper paa Herrens store Dag, saafremt vi tillade os at drive Spøg med hans hellige Navn.

Have Høiraadet nogle Sager at forhandle? Ja. Have Brødrene Klager imod hverandre? Ja. Hersker der nogensinde Partiaand i Raadet? Ja, undertiden. Ere Brødrene altid tilfredse med Raadets Beslutninger? Bliver der nogensinde forelagt Biskopperne nogen Sag? Hænder det nogen Gang, at der er Udestaaelser mellem Brødrene i de forskjellige Distrikter? Ja. Hvad skulde de gjøre i saadanne Tilfælde? De skulde følge vor Frelsers Raad og forlige sig med hverandre, medens de endnu vare paa Veien. Jeg troer, at saa godt som alle Vanskeligheder mellem Brødrene snarere opstaae paa Grund af Misforstaaelser end formedelst Ondskab, men istedetfor at tale med hverandre i en sagtmodig Aand, som det sømmer sig de Hellige, begynde de at kives, og det er netop derved, de gjøre sig skyldige i Synd. „Derfor, naar Du offrer din Gave paa Alteret, og kommer der ihu, at din Broder har Noget imod Dig, da lad din Gave blive ved Alteret, og gak hen, forlig Dig først med din Broder, og kom saa og offre din Gave. Vær snart velvillig mod din Modstander, medens Du er med ham paa Veien, at Modstanderen ikke skal overantvorde Dig til Dommeren, og Dommeren skal overantvorde Dig til Tjeneren, og Du skal kastes i Fængsel. Sandelig siger jeg Dig: Du skal slet ikke komme derfra, førend Du betaler den sidste Hvid." Hvor almindeligt er det ikke, Brødre og Søstre, at om vi have gjort Godt ni og halvfemsindstyve Gange og derpaa een Gang komme til at gjøre noget Ondt, man bestandig tænker paa det Onde og aldrig paa det Gode. Førend vi fælde nogen Dom over hverandre, skulde vi see hen til Hjertets Hensigter, og hvis vi ere visse paa, at disse ere onde, skulle vi foreholde Vedkommende dette, og paa alle mulige Maader søge at frelse ham og

atter at bringe ham tilbage paa den rette Vei.

Jeg ønsker, at I skulde lære Alt, hvad I muligviis kunne, og at I saa igjen skulde undervise Eders Næste. Naar jeg seer en Broder eller Søster, der negter at meddele Andre den Kundskab, de selv besidde, veed jeg strax, at der er Noget hos Vedkommende, som ikke er ret. Jeg er her for at lære mine Brødre og Søstre at hellige sig for Herren, at erhverve sig deres Ophold, at bygge Stæder og opdyrke Avlsgaarde, at samle Kundskab og at meddele den til Andre.

Jeg haaber, at vi skulle see den Dag, da vi skulle faae en Reformation i det engelske Sprogs Orthographi, thi det behøves storligen. Dette vilde være til en særdeles stor Fordeel og vilde lette Underviisningen betydeligt. Jeg vil raade Fædre og Mødre til at vandre saaledes, at I kunne give Eders Børn et godt Exempel, og da ville de ikke let blive udsatte for at forlade den rette Vei, og om de ogsaa, uagtet Eders Exempel skulde gjøre det, vilde de snart komme til at indsee deres Daarskaber og anerkjende deres Feil samt atter søge at vandre i Eders Fodspor. Forældrene skulde aldrig drive, men lede deres Børn fremad, og kun meddele dem Kundskab, eftersom de ere mogtagelige for samme. Salomon siger: „Den, som sparer sit Riis, hader sin Søn, men den, som elsker ham, tugter ham tidlig."

Jeg troer ikke, at disse Salomons Ord mene, at Forældrene skulle herske over deres Børn med en Jernhaand. Det kan undertiden være nødvendigt at tugte sine Børn, men man skulde heller regjere dem formedelst Tro end ved Hjælp af Riset, idet man med Kjærlighed og et godt Exempel skulde søge at lede dem fremad paa Sandhedens og Hellighedens Sti.

Vore Børn, som ere fødte under Præstedømmet, ere lovlige Arvinger og berettigede til Aabenbaringer fra Herren, og ligesaa vist som Herren lever, vil han holde sin Varetægt over dem, om de end nu og da skulde blive overladte til sig selv. Vi skulde lære at kjende vor egen Natur og leve saaledes, at det kunde være vort høie Væsen værdigt.

Da Jesus blev overladt til sig selv i hans Mørkets Time, vaklede han ikke, men gik seierrig ud af Kampen. Han var beskikket til det Værk, han udførte. Om vi nogensinde skulde blive overladte til os selv og Aanden unddraget os, vil det skee for at vi kunde blive prøvede med Hensyn til vor Aandskraft, Oprigtighed og Trofasthed, og for at vi kunde have Leilighed til at vise, om vi ville blive trofaste i Mørkets Time. Forældrene iblandt de Sidste-Dages Hellige udgjøre den styrende Magt; de ere Konger og Dronninger. Regjerer med Retfærdighed og Kjærlighed samt i Herrens Frygt, og da ville Eders Børn følge Eder.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

# Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

## Raad til Emigranterne.

Mange iblandt de Hellige ville nu snart komme under Omstændigheder, som ere nye og ubekjendte for dem. Omendskjøndt Reisen til Utah nu er meget lettere end tidligere, er den dog lang og trættende, men dog afvexlende; den kan enten blive en Lysttour eller en meget besværlig Reise. Dette beroer paa den Aand, de Reisende ere i Besiddelse af. Evangeliets Aand vil bringe Fred og Glæde med sig, selv om Vedkommende skulde møde nok saa store Besværligheder. Vel indtræffer der ikke saa store Vanskeligheder paa Reisen til Utah; de ere derimod i Almindelighed meget smaa, men det er disse, som volde meest Uleilighed. Det er som oftest Ubetydeligheder, der opvække Misneie og Vrede hos Folk, og derved hænder det undertiden, at de bedste Venner blive de bittreste Fjender. Mange, som med Rolighed og Taalmodighed finde sig i de største Prøvelser, lade sig ophidse til Vrede for den mindste Bagatel.

De Sidste-Dages Hellige ere roste for deres Velvillighed og Overbærelse mod hverandre paa Reisen til Utah under de meest prøvende Omstændigheder. Dette er, som det skal være. De samles for at opbygge Zion. De forlade deres Fædreland og opløse alle Slægtskabsbaand for at komme derhen, hvor de kunne tjene Herren og holde hans Bud mere fuldkomment end paa noget andet Sted. Derfor skulle vi søge at have gode Følelser og at gjøre ret, medens vi ere paa Veien derhen. De, som vel kunne tjene Gud hjemme og i Forsamlingerne, men ikke under en Reises Besværligheder, ere ikke Hellige, om de end bære dette Navn.

Under ethvert Stadium af Reisen til Utah indtræffer der Omstændigheder, som ville bidrage til at udvikle de Reisendes slumrende Egenskaber. Saavel paa Skibet som i Jernbanevognene og paa Sletterne maae de Hellige give Afkald paa mange Beqvemmeligheder, som de vare vante til i Hjemmet, men saa ville de ogsaa derved mere end nogensinde ellers faae Leilighed til at vise, hvad der boer hos dem, og de ville lære at kjende sig selv i en Grad, som de ikke gjorde tidligere. Andre derimod, som forhen aldrig havde været anseet for Noget, og af hvilke man ikke ventede noget Stort, ville maaskee enten komme til at udvise virkelig Aandskraft og sand Heroisme, eller de kunne vise en uafbrudt Hjælpsomhed mod deres Reisefæller. Det burde være Alles Formaal at rette sig efter de Omstændigheder, under hvilke de maatte blive stillede, og at søge at vedligeholde Glæde og Tilfredshed iblandt deres Omgivelser, hvilket vil bidrage til at befordre Fred, Enighed og Harmoni.

Der vil blive gjort alt Muligt for Passagerernes Beqvemmelighed ombord paa Skibet, og de skulde søge at være tilfredse med de gjorte Foranstaltninger, og ikke vente, at man kunde gjøre det saaledes, at det kan tilfredsstille Alles Luner. De skulde være tilfredse med deres Køiepladser, og forstaae, at de, der have med disse Sager at bestille, gjøre det Bedste, de kunne. Det vil blive umuligt at undgaae Forvirring og Utilfredshed, medmindre de Forholdsregler, som ere trufne med Hensyn

til Madlavning, blive nøiagtig overholdte. Ligeledes bør Emigranterne beflitte sig paa Reenlighed for at bevare Helbreden, og i det Hele taget er det en bydende Nødvendighed nøiagtig at følge de Raad, som ere blevne givne af de rette Authoriteter.

De Hellige have mange Privilegier og ere deelagtige i mange Velsignelser fremfor andre Mennesker. Et af disse Privilegier er, at de have det hellige Præstedømme til at raade og veilede sig paa ethvert Sted og under alle Livets Omstændigheder. Det er nødvendigt, at de maae have Nogen til at præsidere over sig baade paa Skibet, paa Jernbanen og over Sletterne. I ville faae at see, at det vil blive til Eders eget Gavn, hvis I vilde opholde dem i Eders Tro og Bønner og vise Tillid til deres Raad og Underviisning. Enhver skulde lære at staae for sig selv og ikke vente, at Andre altid skulle opholde dem. Selvtillid er en stor Dyd, naar ikke Herren derved forglemmes, og enhver Sidste-Dages Hellig burde beflitte sig paa samme. Det er imidlertid en Selvfølge, at der maa drages Omsorg for svage og skrøbelige Personer, og den, som ikke alene kan hjælpe sig selv, men ogsaa er istand og redebon til at hjælpe, fortjener dobbelt Agtelse og Tillid.

Brødre og Søstre! erindrer stedse, hvad I ere og hvorfor I reise til Zion, og handler som Guds Hellige i alle Eders Foretagender. Værer venlige og forekommende mod hverandre, og forsømmer aldrig den fælles Gudsdyrkelse hverken paa Skibet eller naar I komme til Land igjen, men lader Eders forenede Bønner og Lovsange opstige til Hærskarernes Herre, da ville I vorde velsignede og bevarede paa Eders Reise, og saafremt I beflitte Eder paa at gjøre ret samt forblive trofaste indtil Enden, ville I tilsidst opnaae en fuld Frelse i Guds Rige.

---

## Hungersnød og Bevæbning.

(Fra „Millennial Star.“

(Fortsat fra Side 281.)

Jeg antager, at Ingen med sund Fornuft vil nære den ringeste Tvivl om, at disse Fakta jo staae i nøie Forbindelse med hinanden, saaledes som jeg har bemærket, at fraseet den Mistillid, hvilken disse store Udrustninger opvække, og uanseet de skadelige Følger, denne Mangel paa Tillid maa have for Handel og Industri, maae de uhyre Summer, som udgives til ikke-indbringende Foretagender, være en væsentlig Aarsag til den almindelige Nød og Elendighed i alle europæiske Lande. De samme Anskuelser have lidt efter lidt selv paatrængt sig Nogle, der hidindtil have været utilbøielige til at indrømme det. Af Grunde, som jeg ikke vil indlade mig paa, have de høiere Handelsklasser hertillands viist, at de have været temmelig gunstig stemte for Krigsudrustninger og have med Beredvillighed udgivet store Summer for samme. Men for nylig ere nogle ret betegnende Erklæringer komne fra denne Kant. For nogle Maaneder siden har Handelsforeningen i Liverpool i sit Svar paa et Brev fra Formanden for Handelsforeningen i Rouen angaaende Aarsagen til den almindelige Handeldkrise og Midlerne mod den ud-

trykkelig nævnet Krigsrustningerne som en af Hovedaarsagerne. Der siges deri: „En af de vigtigste Aarsager til denne Standsning i Handelen er den almindelige Frygt for Krig, hvilken Frygt end ydermere bestyrkes ved de uhyre Udrustninger, som foretages allevegne, uagtet Regenternes idelige Forsikkringer om Fred. Frygt for Krig er ikke meget bedre end selve Krigen. Store Summer, som burde have været anvendte til at fremme det Almenes Vel, ere blevne bortødslede til saa godt som ingen Nytte. Den Drift og de Foretagender, som forhen ikke alene have kunnet bære sig selv, men ogsaa ophobet Rigdomme, ere nu komne saa langt bort fra sit rette Spor, at de for en stor Deel maae understøttes af Staten."

I samme Anledning svarede Manchesters Handelsforening i et mærkværdigt Brev fra dets Præsident omtrent paa samme Maade, og raadede indtrængende Handelens Venner til ikke at lade „nogen Leilighed gaae tabt for paa det Alvorligste at protestere mod de store staaende Armeer."

Den Berlineravis, fra hvilken jeg har anført ovenstaaende Skildring om Nøden i Preussen, siger med Bestemthed, at Aarsagen til den herskende Elendighed er de store Krigsrustninger: „Misvæxt," siger Bladet, „er den direkte Aarsag til Nøden i Østpreussen, men Kilden til den almindelige Elendighed ligger dybere. Den maa søges i de store militaire Byrder. Allerede i flere Aar har Preussen været overbebyrdet med Udgifter til Armeen og Flaaden. Formedelst den nye Armeeorganisation er Byrden bleven vedvarende, og Nøden er Følgen af det stærke Tryk, der hviler paa Folket. Sodowa, hedder det, viser hvo der har Ret i Krigstilfælde. Men her gjør en anden Side af Sagen sig gjældende, og den sees i Tilstanden i de tre og tyve Distrikter i Østpreussen."

— Og hvilke Udsigter har man vel til, at denne Tingenes Stilling vil forandre sig til det Bedre? Fra de forskjellige Regjeringers Side seer det imidlertid ikke ud til, at man kan vente nogen Forbedring. Deres affindige Udrustningssyge tiltager Aar for Aar istedetfor at aftage, og alle ere hverandre temmelig lige. Et Forsøg er nu gjort af den franske Keiser til at formindske de staaende Hære, som nu udmatte Europa, og saaledes kunde det synes som om den nye franske Hærlov var et Misfoster. Vi maae imidlertid erindre, at det først var England, som gav Exemplet for nogle faa Aar siden, da det, tilskyndet dertil formedelst en panisk Skræk, begyndte at ruste sig med en fanatisk Iver, idet Regjeringen indkaldte Militsen, forøgede den staaende Armee, byggede nye Krigsskibe og tildeels ombannede de gamle, organiserede forskjellige Afdelinger Frivillige og bragte Udgifterne til Hæren og Flaaden op til 30,000,000 Lst. om Aaret. Ei heller maae vi forglemme det Forsøg, den franske Keiser gjorde for at lede de forskjellige Regjeringer ind paa den modsatte Vei. Angaaende dette ville vi bruge Hr. Cobdens Ord paa den Tid: „Det er første Gang, at en stor Regent, der staaer i Spidsen for den mægtigste og meest krigerske Nation i Europa, har sammenkaldt en Congres for blandt andre Sager at raadslaae om at formindske de uhyre, staaende Armeer, der nu i vore Dage ere en Forbandelse for Europa." Og netop paa Grund af dette Forslag blev han ilde anseet af vor Regjering og latterliggjort i Pressen.

Jeg frygter for, at der ikke er stort Haab om, at Handelsklassen kan gjøre Meget for at modarbeide denne Daarskab. De Handlende ville upaatvivlelig nu og da blive lidt høirøstede, naar, saaledes som det nu er Tilfældet, Trykket bliver utaaleligt. Men de blive saa forskrækkede ved

det mindste Rygte om Krig, og hvilken Frygt Magthaverne saa mesterligt kunne nære, naar derved deres Hensigter kunne fremmes, at vi ikke kunne vente nogen Hjælp fra dem mod den Vampyr, som suger al Kraft fra Nationerne. Vort fornemste Haab i saa Henseende er rettet til den Misnøie, som begynder at opstaae iblandt de arbeidende Klasser i hele Europa angaaende denne Sag. Den Vexling af Anskuelser, som forrige Aar fandt Sted mellem de franske og tydske Arbeidere, dengang diplomatiske Intriguer nær havde bragt det til Krig mellem de to Lande, er ret betegnende for de Følelser, der røre sig hos Folket. Og nu for ikke længe siden have vi seet Arbeidere i Skareviis samles i Brüssel, Gent, Stuttgard og andre Stæder for i tydelige og kraftige Udtryk at protestere mod deres Regjeringers militaire Foranstaltninger. Arbeiderne fra Belgien erklærede udtrykkelig, at „hvis det Lovforslag, som var blevet fremsat uden deres Samtykke og hvilket var stridende mod deres Interesser, blev vedtaget, vilde de ikke anerkjende det, og vilde negte at underkaste sig denne nye Uretfærdighed.“

Med Agtelse Deres
Henry Richard.

---

# Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841. (Fortsat fra Side 286.)

Jeg fremlagde en Committe-Indstilling angaaende Rydningen og Udjevningen af en aaben Plads for Staden. Indstillingen bifaldtes, og ifølge den udstedtes der en Lov.

Der blev vedtaget et Votum for at bevidne agtværdige Richard M. Young, de Forenede Staters Senator for Illinois, Raadets Tak for hvad han havde gjort for Staden Nauvoo.

Tirsdag den 2den. Ældste Brigham Young besøgte Oldham og vendte tilbage til Manchester Onsdag den 3die. Ældsterne Orson Hyde og George J. Adams ankom til Liverpool.

Torsdag den 4de. Ældste Richards reiste fra Liverpool og til Preston, og den 5te fulgte Ældsteene Hyde, Adams og Fielding efter. Samme Dag tiltraadte General William Henry Harrison sin Funktion som Præsident for de Forenede Stater.

Fredag den 5te flyttede Ældste Parley P. Pratt „Stjernens“ Contoir til Oxford Road i Manchester.

Mandag den 8de. Jeg mødte i Byraadet, hvor der foretoges Valg paa flere Bestillingsmænd for Staden. Jeg fremsatte mine Anskuelser om forskjellige Forslag, som vare gjorte af Raadet angaaende Stadens Anliggender.

Onsdag den 10de.

Liverpool, den 10de Marts 1841.

Til Udgiveren af „Stjernen.“

Kjære Broder! Jeg ønsker at skrive nogle faa Linier til Dem angaaende Familiebøn, og jeg vilde være Dem meget forbunden, hvis De vilde optage samme i næste Numer af „Stjernen;“ Hensigten

dermed er at belære Brødrene i Almindelighed. Idet jeg har reist igjennem mange Menigheder i England, har jeg fundet, at det er en almindelig Skik iblandt de Brødre, jeg har besøgt, at de, saafremt nogen af de omreisende Ældste er tilstede, vente, at han skal overtage Ledelsen, istedetfor at de selv skulde udføre denne Pligt. Dette er ikke ret, og jeg siger, at det vilde være bedre for dem at kjende deres Pligt i saa Henseende. Mine elskelige Brødre ville erindre, at vi ere ansvarlige for Herren for vore Foretagender her. Vor Fader Adam er ansvarlig for ham, men dog ikke mere end vi ere det i Forhold til den Stilling, vi indtage. Jordens Konger ville komme til at aflægge Regnskab for Gud for hvorledes de have benyttet deres Myndighed. Keisere og Konger ere Nationernes Overhoveder, ligesom Gouverneurer og Statholdere ere det for enkelte Provindser, og saaledes skulde ogsaa Fædre og Mænd være Regenter i deres egne Huse og handle i Overeensstemmelse dermed. Huusfaderen skulde altid overtage Ledelsen af Familiens Gudsdyrkelse og kalde dens Medlemmer sammen til den rette Tid, og ikke vente til hvert enkelt Individ bliver færdigt med hvad det har at sige eller gjøre. Hvis det var min Rettighed at fremsætte nogen Plan for Bøn i Familierne, vilde den blive affattet saaledes: Kalder Eders Familier tilsammen hver Morgen og Aften, førend I gaae tilbords og bøier Eder for Herren for at opsende Eders Taksigelse for hans Barmhjertighed og faderlige Varetægt over Eder. Lader Familiens Overhoved overtage Ledelsen; jeg mener Huusfaderen og ikke Huusmoderen. Hvis der skulde være en Ældste tilstede, kan Manden i Huset opfordre ham til at bede, om han ønsker det, men det er ikke ret at vente paa, at nogen Fremmed skal tage Præsidiet ved saadanne Leiligheder. Ved at handle saaledes, som paapeget, ville vi vinde vor himmelske Faders Velbehag, og det vil ogsaa bidrage til at lære vore Børn at vandre paa den rette Vei.

Maatte dette skee for Christi Skyld. Amen.

Brigham Young.

Gouverneur Carlin udfærdigede følgende Bestalling:

Thomas Carlin, Gouverneur for Staten Illinois, til Alle, til hvilke denne Bestalling maatte komme. Hilsen.

Herved kundgjøres, at, da Joseph Smith er bleven lovlig valgt til at overtage General-Lieutenantsposten ved Nauvoolegionen af Staten Illinois's Milits, beskikker jeg Thomas Carlin, Gouverneur for nævnte Stat, ham til General-Lieutenant ved Nauvoolegionen, saaledes at hans Embedstiltrædelse regnes fra den 5te Februar 8141. Det paaligger ham derfor med Omhu og Ufortrødenhed at overtage alle med nævnte Embede forbundne Pligter og saaledes at udføre alle de Forretninger, der henhøre under samme, og jeg fordrer, at alle saavel Officerer som Soldater under hans Commando skulle vise ham streng Lydighed. Ligeledes paaligger det ham at adlyde de Ordre, der maatte blive ham givne fra Tid til anden af hans Chef eller foresatte Officeer.

(Fortsættes.)

# Optegnelser i Serbien.

(Fra „Berlingske Tidende.")

## I.

### Erindringer og Optegnelser fra en Reise.

Det orientalske Spørgsmaal identificeres ofte med Ruslands formeentlige Erobringsplaner eller med de græske Bestræbelser, der gaae ud paa at udvide det endnu ikke tilfulde consoliderede Kongeriges Grændser. I den nyere Tid er imidlertid Opmærksomheden bleven henvendt paa Serbien som et Land af stor Betydning, naar en Krisis indtræder i Orienten. Strax efterat Freden i Prag var afsluttet, udviklede bl. A. Indep. Belge, at den Omstændighed, at Østerrig havde tabt sin Stilling som tydsk Stormagt, vilde skabe en ny Situation i det sydøstlige Europa og navnlig i Landene ved Nedre-Donau, der om kortere eller længere Tid vilde slutte sig sammen til en politisk Foederation, bestaaende af Magyarer, Serber, Czecher, Rumæner og Ruthener. Selv om denne Formodning (der deles af den bekjendte ungarske Agiator Ludvig Kossuth) ikke holder Stik, er det dog umiskjendeligt, at Serbien iblandt de Lande, der som Vasalstater staae under Sultanens Overøvrighed, indtager en fremragende Plads og har Krav paa særlig Opmærksomhed.

En Tidlang (efter 1866) var der for Alvor Tale om en Sammenslutning af Magyarerne og Rumænerne med Serberne osv., men efterat Beust har bevilget Ungarn saa at sige Alt, hvad Magyarerne have forlangt, og indrømmet dem en fuldstændig politisk Selvstændighed, hører man ikke Mere om en Tilslutning til Serberne og de øvrige slaviske Folk. Paa den anden Side har Tyrkiet, efter Udbrudet af Opstanden paa Creta og paa den Tid, da man ligeledes fra Epirus og Albanien bebudede Udbrudet af en Kamp paa Liv og Død, medens Bosnien og Bulgarien sendte Deputationer til St. Petersborg, givet Afkald paa den Ret at holde Besætning i Belgrad og nogle mindre serbiske Byer. Tyrkiet har imidlertid ved at offre denne Ret neppe tilfresstillet Serbien og den serbiske Nation; thi netop i denne Tid hører man stadig om nye Conflicter imellem Tyrkiet og Serbien, om at Stemningen i Serbien bliver mere og mere krigersk, om forsatte Rustninger i Belgrad osv.

Det er af denne Grund maaskee ikke uden Interesse for et større Publikum at sættes lidt nærmere ind i de serbiske Forhold og blive bekjendt med Iagttagelser og Indtryk, der ere modtagne under en Reise i Serbien i sidstafvigte Vinter.

Naar man opholder sig eller reiser i det sydlige Tydskland, er en Reise til Belgrad, nu da det priviligerede „Donau-Dampskibsselskab" expederer Dampskibe fra Regensburg til Constantinopel og i Forbindelse dermed har indrettet en Dampskibsroute til Serbien op ad Saufloden, og efterat Jernbanen fra Wien til Bazias er aabnet, ikke Andet end en af disse mange og lidet anstrengende Jernbane- og Dampskibsfarter. I selve Serbien derimod, hvor der aabner sig en ny Verden, kjender man kun lidet til Nutidens Communicationsmidler og Veie. Her er den Reisende henviist til sin Fører og sin Hest. En vidunderlig Fred og Ro modtager her den eensomme Reisende. Intetstedst reiser man med større Tryghed end

i Serbien, hvor Forbrydelser imod den offentlige Sikkerhed ere sjeldne. Overalt paa Landet modtages enhver Udlænding med Velvillie og Gjæstfrihed. Hovedvanskeligheden er Sproget; i Kjøbstæderne finder man imidlertid overalt Serber, der ere det franske eller det tydske Sprog mægtige; i Almindelighed foretrække Serberne det franske, men med Hensyn til Sproget ere de dog Kosmopoliter, og de prætendere ikke, at den Reisende skal kunne forstaae Landets Sprog.

Kjøbstæderne i Serbien ere ikke af nogen Betydning. Belgrad er Hoved- og Residentsstaden, med omtrent 22,000 Indvaanere, af Størrelse som Flensborg eller Odense.

Belgrad har en smuk Beliggenhed ved Donau; Staden hæver sig amphitheatralsk paa terrasseformede Høie. I det saakaldte Ovre-Belgrad, den fordum saa berømte Fæstning, findes større Bygninger, deriblandt det fyrstelige Slot, de saakaldte Cancellibygninger og flere vel indrettede Kaffehuse, der tillige tjene som Hoteller. For flere Aarhundreder tilbage var Belgrad ikke sjeldent det Sted, hvor Europas Armeer mødtes med de asiatiske. Men ligesom Belgrad har en Fortid, saaledes har det ogsaa, paa Grund af dets Beliggenhed ved Donaufloden, hvor Skibsfarten er i Opkomst, en Fremtid; den er nu ved Dampskibsfarten forbunden og i daglig Samqvem med Bazias, og saaledes ad Jernbanen med Sydtydskland, Italien og hele det vestlige Europa, og er alt nu Stapelplads for Udførsel af det frugtbare Lands mangehaande Produkter.

(Fortsættes.)

## Nyheder.

Sverrig. Stockholm, den 10de Juni. En forfærdelig Ulykke er skeet her. I Eftermiddag Kl. 2½ sprang Nitroglycerinfabriken ved Vinterviken udenfor Stockholm i Luften. 15 Mennesker ere dræbte og stor Ødelæggelse er anrettet i Nabolaget.

Serbien. Et Telegram fra Belgrad melder, at Fyrst Michael den Tredie Obrenovicz af Serbien den 9de dennes er bleven Offeret for et Attentat, udøvet af en Rudowanowich og hans to Sønner. Foruden Fyrsten dræbtes hans Cousine Anna Constantinowna; flere Personer i hans Følge saaredes. Grunden til dette Attentat maa vistnok søges i personlig Hevngjerrighed, da Fyrst Michael altid har havt Ord for at være meget afholdt hos den serbiske Befolkning. Han kom paa Thronen d. 26. Septbr. 1860 og var formælet med en ungersk Fyrstinde, Julie Kethely. Fyrsten efterlader ingen Børn.

Amerika. I Mexiko vedvarer Insurrektionen. Ifølge et Telegram af 27de Mai fra New York have Insurgenterne sat sig fast i Bjergegnen om Puebla og udraabt en af den afdøde Keiser Maximilians Generaler, Marquez, til Regent.

# Blandinger.

Krigsbestyrelsen i de nordamerikanske Fristater har, hedder det i „Tidsskrift for Krigsvæsen," ifølge Report of the chief of Ordnance fra Januar 1861 indtil Slutningen af 1866, altsaa et Tidsrum af 5½ Aar, deri indbefattet hele Krigsperioden, gjort følgende Anskaffelser af Skyts og Artillerimateriel:

7,892 Kanoner, 11,787 Artillerivogne, 6,335,000 Kugler og Granater for Feltskyts, 6,540,000 Pund Kardæsker, 2,862,000 Kugler for Batteriskyts, 3,478,000 Haandskydevaaben (Musketter, Rifler, Karabiner og Pistoler), 544,000 Sværd, Sabler og Landser, 2,146,000 fuldstændige Sæt Eqvipering for Infanteri, 216,000 fuldstændige Sæt Eqvipering for Cavaleri, 540,000 Hesteeqvipager, 28,000 Sæt Artilleri Seletøi til 2 Heste, 733,000 Hestedækkener, 1,022,000,000 Patroner for Haandskydevaaben, 1,221,000,000 Fænghætter, 10,281,000 Fængrør, 4,226,000 Brandrør, 26,440,000 Pund Krudt, 6,395,000 Pnnd Salpeter, 90,416,000 Pund Bly i Barrer og Kugler.

Ved Siden heraf er der anskaffet uhyre Qvantiteter af forskjellige Slags til Reparation og Erstatning af de Udrustningsgjenstande, der ere ødelagte eller gaaede tabte i Tjenesten.

---

## Indhold.



---

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

---

**Kjøbenhavn.**

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.